

De nieuwsbrief Stichting Duurzame Samenleving Papua Barat verschijnt meerdere keren per jaar en wordt verspreid onder donateurs en overige geïnteresseerden.

De nieuwsbrief is gratis verkrijgbaar bij de SDSP zolang de voorraad strekt. Zie ook de elektronische uitgave op onze website www.sdsp.nl

Voorwoord

De SDSP bestaat dit jaar 20 jaar. Speciaal voor die gelegenheid is een aantal vrijwilligers gevraagd een speciale column te schrijven over hun ervaring met de SDSP. In deze nieuwsbrief bundelen we die columns voor u. 2015 is voor de stichting een bijzonder jaar, en niet alleen vanwege het 20 jarig bestaan van de SDSP. Dit jaar hebben we ook de kans gehad om onze ambitie flink dichterbij te brengen: integrale gebiedsontwikkeling en daadwerkelijk economische groei combineren met ontwikkelingshulp. West Papoea heeft niet de tijd om, net als wij in het westen, langzaam te wennen aan een 'nieuwe wereld'. Grote organisaties staan op het punt de natuurlijke hulpbronnen van het land te ontginnen, met desastreuze gevolgen voor 40 miljoen hectare oerbos. De SDSP gelooft in het stimuleren van de lokale bevolking, het initiëren van duurzaam ondernemen, het begeleiden van lokale ondernemers in het midden- en klein bedrijf. Alleen als mensen zelfstandig worden, kunnen ze ook zelfredzaam worden en actief bijdragen aan hun eigen leefomgeving. We werken daarom aan de eerste stappen om een masterplan op te stellen voor de Vogelkop: een plan dat diverse duurzame economische initiatieven, ontwikkelingen voor de gemeenschap en bevordering van natuurbehoud bundelt. Hoe we dat doen kunt u zien in de documentaire op onze jubileum DVD die we in april hebben opgenomen in Indonesië.

De documentaire is getoond op 29 april op de netwerkdag voor Nederlandse bedrijven die interesse hebben om in de Vogelkop van West Papua op duurzame, verantwoorde wijze te investeren. U ziet pater Ton Tromp, de vicegouverneur van West Papoea en de voorzitter van de Indonesische Eerste Kamer die zich positief uitspreken over de kansen voor West Papoea. De politieke situatie is aan het veranderen, en wij weten dat er kansen ontstaan voor West Papoea. Nu meer dan ooit.

Met 20 jaar ervaring kunnen wij met recht zeggen dat we klaar staan om ook de volgende stappen te zetten met en voor de lokale bevolking van West Papoea!

Wouter Bronsgeest
(voorzitter)

Wilt u de
documentaire
zien en de DVD
bestellen?

Stuur ons een berichtje
(sdsp@planet.nl), brief of bel
ons (0343-514413) en u krijgt
'm kosteloos toegestuurd!

Een grote kloof kom je niet over met kleine sprongetjes!

Mijn bijdrage aan deze columnserie kan ik niet anders dan in mineur beginnen met een citaat uit het reisverslag van H.F. Tilleman van bijna honderd jaar geleden:

* *Het schijnt dat het Nederlandse gouvernement geen voldoende gelden beschikbaar wil stellen voor de zorg buiten Java. Ligt dit aan het stelsel, het systeem? Komt dit doordat de regering niet behoorlijk wordt voorgelicht en op de vingers getikt?* *

Bijna tachtig jaar leefde ik in die genoemde honderd jaar. De laatste twintig jaar hield ik me door de SDSP min of meer bezig met de problematiek van de 40 miljoen hectare biodiversiteit (en haar bewoners) die West Papoea (nog) rijk is. Mijn conclusie is dat er bijna niets ten goede veranderd is in de afgelopen eeuw.

De Nederlandse overheid die 300 jaar lang te kort schoot is opgevolgd door een Indonesische overheid met dezelfde instelling. Nog steeds komt bilateraal geld uit Nederland nauwelijks in West Papoea terecht. De overlevingskansen in de binnenlanden blijven zeer laag. Door wendingen in de politiek vertrekken vrijwel alle hulpverleners weer en wat de plaatselijke bewoners rest is het bewustzijn dat het leven op z'n zachtst gezegd "beter" kan.

Hierbij komt dat de Indonesische overheid de bijdrage van West Papoea aan het nationaal inkomen onvoldoende benut. Met deskundige hulp kan de sociaaleconomische positie van de kansarmen verbeterd worden en daarmee het bestuur en een duurzame economie, maar dit gebeurt niet. Plaatselijke bewoners werden tweederangs burgers en leden onder de praktijken van de transmigranten uit de rest van Indonesië. Van dit alles komt niets naar buiten omdat journalisten en internationale hulporganisaties in de praktijk nog steeds worden geweerd. Opbouwende kritiek is hierdoor niet of nauwelijks mogelijk.

Gezien bovenstaande redden we West Papoea, een van de laatste groene longen ter wereld, naar mijn mening alleen door alle kennis en kunde op gebied van Maatschappelijk Verantwoord Ondernemen (MVO) uit de kast te trekken. Het verbeteren van de overlevingskansen van de plaatselijke bevolking en het beheersbaar exploiteren van grondstoffen kan echter alleen door een integrale aanpak. Overheid, maatschappelijk verantwoord ondernemende organisaties, kerken en hulpverleners moeten gezamenlijk tot plannen en uitvoering daarvan komen.

De SDSP werkt aan deze integrale aanpak. We moeten daarbij voluit inzetten op een duurzame ontwikkelingsstrategie. Over 10 jaar is het te laat en de situatie onomkeerbaar. De vraag voor West Papoea /Indonesië moet natuurlijk zijn hoe de "roofbouw" zoveel en snel mogelijk wordt voorkomen. Onze visie is dat we met het MVO-bedrijfsleven het grootste effect kunnen bereiken. Deze stap hebben we gezet door maatschappelijk en economisch voortschrijdend inzicht en veranderde politieke omstandigheden. Daarbij is ons motto leidend: "Denk groot, begin klein en maak de gestelde doelstellingen waar". We willen geen 'symptoomoplossers' zijn en geven geen vis, maar een vishaak.

Daarom hebben wij met Ingenieurs- en Adviesbureau Witteveen en Bos eind april samen met een tiental andere MVO-bedrijven een bedrijvendag georganiseerd. Ons doel is om met behulp van economische dragers en de inzet van de Indonesische en Nederlandse overheden te komen tot een pilot masterplan voor een gebiedsontwikkeling in West Papoea. Met een doordacht plan voorkomen we problemen en hoeven we niet als de genoemde 'symptoomoplosser' aan de slag.

Westerlingen moeten er daarbij naar mijn mening erg op bedacht blijven dat onze dominerende mentaliteit niet voor onze voeten gaat lopen bij huidige en toekomstige projecten in West Papoea. Indonesische overheidsfunctionarissen zullen zich mogelijk – zo niet in woord dan toch in daad – gevoelig tonen voor kritiek. Dit vraagt diplomatie en subtiel handelen bij ons opereren. Als ervaringsdeskundige maakt de SDSP daarom graag deel uit van bovengenoemd samenwerkingsverband!

Leo de Zeeuw
(secretaris SDSP en oprichter van de stichting)

20 jaar SDSP

20 jaar Stichting Duurzame Samenleving Papua Barat. Een mijlpaal voor al die vrijwilligers die zo hard werken aan een betere samenleving. In 2004 mocht ik het stokje overnemen van Leo als voorzitter. Maar ik moet zeggen, het bestuur en de stichting, dat zijn we allemaal.

We zijn een hele 'platte' organisatie. Vrijwilligers die een tijdje meedraaien met de stichting kunnen al snel ook vanuit het gedachtegoed van de SDSP handelen. De groep vrijwilligers is groot en op een aantal dossiers zijn we gezegend met actieve trekkers van werkgroepen. De 'wisdom of the crowd' werkt dan goed mee: via mails is er veel contact onderling en 'managen' we deze vrijwilligersorganisatie.

Na 20 jaar komt de stichting langzaam maar zeker in het tijdperk van de Digitale Transformatie: we bouwen een community op Facebook, een deel van onze documenten staat in de cloud en vrijwilligers van buiten Nederland solliciteren bij ons om vervolgens enkele weken naar Papoea te gaan om daar aan de slag te gaan. Deze nieuwe organisatievormen hebben we hard nodig, want de wereld verandert, en wij veranderen mee.

Hoe schril is het contrast dan nog met het gebied waar wij hulp geven aan de oorspronkelijke bewoners van West Papoea. Het abonnement van de satelliettelefoon is nog beschikbaar en moderne middelen om te communiceren met het binnenland zijn nog niet aanwezig. Wat wel aanwezig is, zijn mijnbouwbedrijven die maar al te graag stukken van heuvels en bergen afgraven op zoek naar goud. En oliemaatschappijen die graag hun boringen willen starten in de koraalrijke baaien van Papoea met hun grote biologische rijkdommen. En commerciële vissers die de riffen willen leegvissen. En houtbedrijven die vooral komen halen in 40 miljoen hectare ongerept regenwoud, en niets komen brengen.

Je zou bijna denken dat het al te laat is voor het land, de natuur en de cultuur. Gelukkig kunnen we als kleine organisatie nog veel betekenen. Onlangs hebben we in de Tweede Kamer na laten vragen waarom er geen bilateraal ontwikkelingsgeld vanuit Nederland via de Nederlandse ambassade in Jakarta naar West Papoea gaat. Want steun zou zeer welkom zijn. Wij weten na al die jaren van ervaring dat onze aanpak werkt: samen met de lokale bevolking toewerken naar integrale ontwikkelingen voor een heel gebied. Investeren op zowel schoon water, gezondheidszorg als landbouw. Het interesseren van maatschappelijk verantwoorde ondernemers die samen met de lokale bevolking aan de slag gaan. Want, zoals gezegd, de multinationals hebben West Papoea al in het vizier.

Wij kunnen gelukkig nog steeds het verschil maken. Door samen met de lokale bevolking maatschappelijk verantwoord te gaan ondernemen, met internationale steun en aandacht. Dat motiveert mij, en ik hoop alle betrokkenen die met de SDSP meewerken aan een duurzame samenleving voor West Papoea.

Wouter Bronsgeest
(voorzitter SDSP)

Kinderen van het eiland

Een boottocht van 75 km over een helder blauwe zee, met kleurrijke vissen, koraal en dolfijnen brengt ons naar een afgelegen eiland in de Raja Ampat. Prachtige witte stranden met hoge palmen, overladen door schelpen in allerlei vormen. Vanuit het oerwoud de mooiste melodieën van exotische vogels. Nieuwsgierige kinderen en volwassenen komen ons hartelijk begroeten op de steiger. Zo herinneren wij ons eerste bezoek aan het eiland, als de dag van gisteren. Hoewel het alweer bijna 12 jaar geleden is.

Wij leerden elkaar kennen tijdens de studie hbo-verpleegkunde en het was een wens van ons om iets voor kinderen te betekenen in een ontwikkelingsland. In 2002 raakten we in gesprek met de Stichting Duurzame Samenleving Papua Barat (SDSP). Eind september 2003 reisden we samen met nog een verpleegkundige af om het project "opzetten van een polikliniek, gericht op moeder- en kindzorg" te starten. Onze doelgroep waren kinderen van nul tot vijf jaar (consultatiebureauleeftijd) en hun moeders in het dorpje Yen Waufnor op het eiland Gam. Het hoofddoel van ons bezoek was de gezondheids- en voedingstoestand van kinderen in deze leeftijdsgroep in kaart te brengen.

Het is ontzettend warm, we zijn doodmoe, maar op de plek van bestemming aankomen geeft een geweldig gevoel. De volgende ochtend lopen we om acht uur naar een leslokaal dat we tot onze beschikking hebben gekregen. We richten de ruimte in zodat we moeders met hun kinderen kunnen ontvangen. We gaan ze allemaal screenen door vragen te stellen over hun leeftijd, geslacht, gezinssituatie en gezondheidstoestand. Daarnaast doen we lichamelijk onderzoek: lengte, gewicht, schedel- en armomtrek bepalen, gezichtsvermogen en het gehoor controleren, kijken naar lichaamsbouw en de conditie van het gebit en de huid. Om kwart over acht is de ruimte al overvol met moeders, oma's en kinderen. Zelfs tot buiten staan ze te wachten. Zonder te stoppen zien we in 4,5 uur 55 kinderen.

Een paar moeders vragen we met hun kind 's middags terug te komen, omdat we hen verder willen onderzoeken en mogelijk behandelen. De middag wordt zwaar. We zien zieke kinderen en kinderen met wonden die we kunnen helpen. We zien echter ook zeker zes kinderen die we meteen zouden willen opnemen in een ziekenhuis. Machteloos kijken we toe hoe deze kinderen terugkeren naar hun hut met rieten wanden, daken van bladeren en vloeren van zand. Terug naar een matje om op te slapen. Zo zag de start van ons project er uit.

In 2004 (Astrid alleen) en in 2005 (samen) bezoeken we hetzelfde dorpje om de voortgang van het project te monitoren. Er zijn niet continu vrijwilligers van onze organisatie ter plaatse, daarom is een goede samenwerking met contactpersonen uit de lokale bevolking essentieel. De polikliniek op het eiland Gam wordt door een Papuavrouw (Maria) en haar Nederlandse man aangestuurd. Bij ons volgebezoek heeft Maria een tafel vol gezet met verbandmateriaal en medicijnen. Wij zijn hier om te kijken en niet om te werken als verpleegkundigen. Maar het zijn veel patiënten, daarom vraagt Maria of we willen helpen. Dat kunnen we natuurlijk niet afslaan. Daarnaast kunnen we zo het geheel beter observeren.

Na twee uur polikliniek hebben we verschillende patiënten gezien en evalueren we de werkzaamheden met Maria. We maken een wandeling door het dorpje en zien de veranderingen. Om elk huisje staat een hek en er zijn veel moestuintjes aangelegd. Ook zijn er veel sierplanten bij de huisjes te zien. De zandstraatjes zijn netjes geveegd, er ligt nergens afval op straat. Er zijn 14 waterputten (met hulp van SDSP), waar actief gebruik van wordt gemaakt. We zien volop mensen die zich aan het wassen zijn met schoon water en zeep. Schoolkinderen zijn al aan het spelen op het schoolplein. De kinderen zien er veel verzorgder uit dan twee jaar geleden. De schooluniformen zijn nieuw, gezichtjes zijn schoon en haren gewassen. Het geeft een goed gevoel om deze vooruitgang waar te nemen.

Astrid vd Griendt & Antwan van Ooijen
Vrijwilligers 2002 – nu

Terug naar Sorong

Reizen en vrijwilligerswerk doen, dat was de basis. Dat wij eind 2007 naar West Papua zouden reizen had niemand kunnen voorspellen. Via Jakarta naar Makassar naar Sorong. Twee meiden van 21 jaar op zoek naar avontuur, verdieping en iets willen betekenen voor anderen. Dit is allemaal gelukt en meer! We hebben dagboeken volgeschreven en willen jullie meenemen tijdens ons avontuur door quotes uit onze dagboeken te delen.

“Ik weet dat we moeten wennen aan alles, maar ik denk niet dat we hier 7 weken blijven.”

En dan hadden we het –achteraf gezien- al redelijk luxe in een gastenverblijf van een Zwitserse zuster. Zij heeft zich jarenlang ingezet voor behandeling en verzorging van (ex-)leprapatiënten. Zij heeft ons erg geholpen bij onze missie in Papua; een betere leefomgeving voor de verstoten ex-leprapatiënten. En ze hielp ons als we weer eens malarieverschijnselen hadden.

“Jaja in een paar uur kan je je geestelijk en lichamelijk weer heel anders voelen. We hebben een overzicht gemaakt van alles wat we de komende 6 weken kunnen doen.”

Blijkbaar is afreizen naar West Papoea een aanslag op zowel lichaam als geest. De enorm hoge luchtvochtigheid, hoge temperaturen en intense zon zijn een aanslag op je lichaam. Ook de indrukken die je opdoet zijn overweldigend. Waarom worden de Papua's zo achtergesteld?

“In Kampling I (één van de twee wijken van de ex-leprapatiënten) verzamelde zich weer een heleboel kinderen om ons heen. Ze lopen met ons mee en zeggen wat Engelse woorden zoals: “Hi mister, how are you?” “Bye bye, I love you.”

Ze vonden het geweldig om blanken te zien. Het hele dorp liep uit. Daar waar in Nederland mensen zonder op te kijken je voorbij razen ben je hier een heuse attractie. Als we het hebben over een attractie...

“Er wordt door de meeste taxichauffeurs veel aandacht besteed aan de geluidsinstallatie en de aankleding/versiering van de busjes. Een bonte kermis!”

In Papua ben je echt in een andere wereld. Fantastisch om mee te maken.

“Er was zoals bijna iedere middag een tropische regenbui. We maken onze schoenen al niet meer schoon anders blijf je poetsen.”

Heerlijk verkoelend waren die buien. Je krijgt na verloop van tijd ook een ander ritme. Je vermijdt de hitte en leeft op momenten dat het koel is. Dus ja; vroeg op en een middagslaapje.

☞ Na weken in Sorong zijn we voor de SDSP de voortgang van andere projecten aan het monitoren. Hiervoor zijn we onder andere afgereisd naar het eiland Gam.

“ Mooi bijzonder, bijzonder mooi. Het eiland Gam is een paradijsje! ”

☞ En bij het teruglezen wat we tijdens een van onze boottochten hadden opgeschreven...

“ Op de boot nog een bordje gefotografeerd “Please do not spit”. Ja, want dat is hier heel normaal naast smekken en boeren. ”

☞ Elke keer kwamen we tussendoor in Sorong terug om bijeen te komen met de projectgroep die we zorgvuldig hadden samengesteld met mensen uit de kampungs die echt verandering wilden.

“ De vergadering met de projectgroep was fijn. We hopen dat ze alle gemaakte afspraken nakomen, zodat we de vaart erin kunnen houden. De weken vliegen voorbij. ”

☞ Veel daadkracht maar in sommige gevallen...

“ Vandaag weer duidelijk kennism gemaakt met de Papuacultuur. Na wat praten bleek er nog niets geregeld te zijn voor onze trip morgen naar het Arfakgebergte. Dus wij vragen gesteld, rollen verdeeld en dus heerlijk Westers gehandeld. ”

☞ Uiteindelijk hebben wij alle informatie verzameld die nodig was. Wat we allemaal onderweg tegenkwamen is met geen pen te beschrijven.

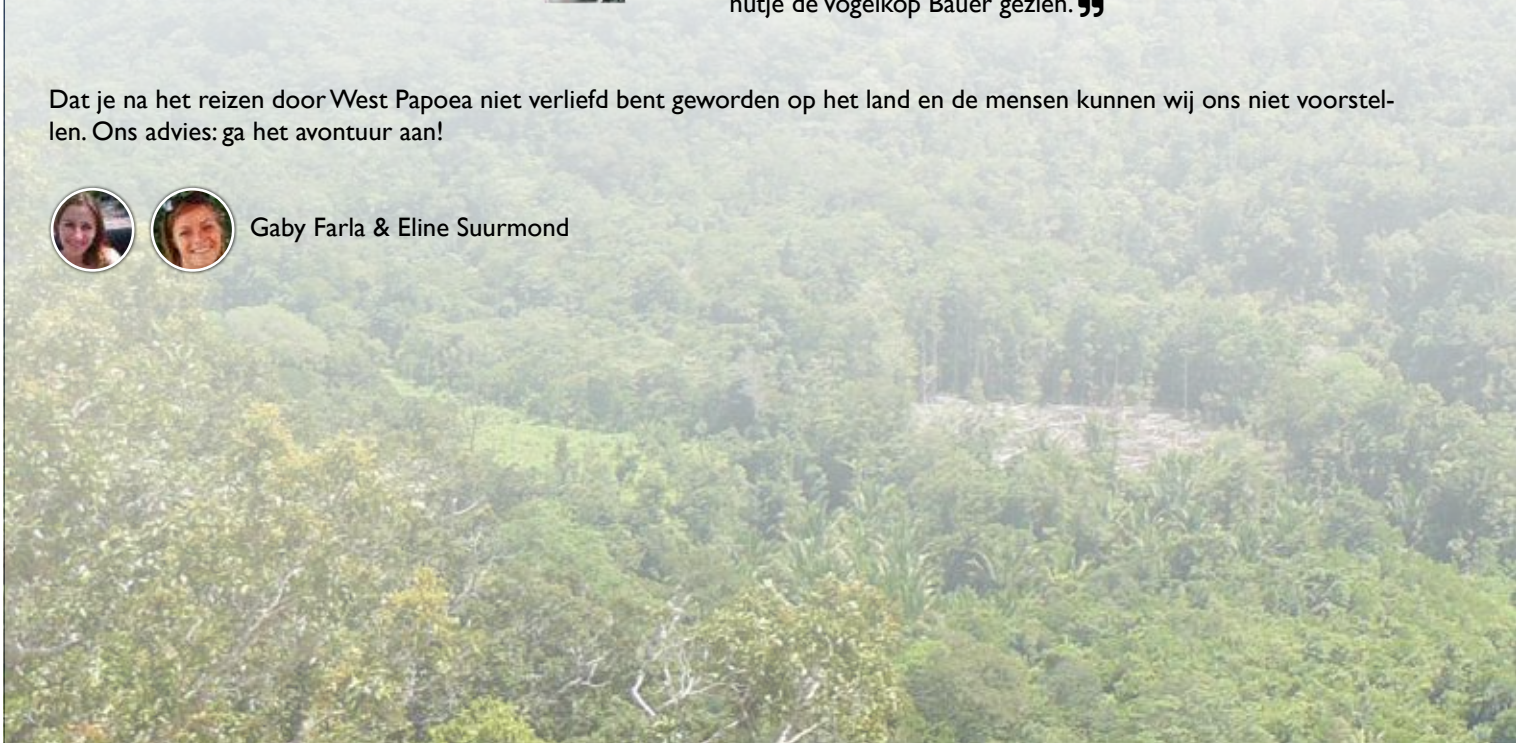
“ Varkens, koeien, kippen en honden lopen los over de weg die ons het binnenland in brengt. ”

“ Als eerst hebben we de zwarte paradijsvogel gezien vanuit ons hutje van bladeren. Bij het volgende hutje de Vogelkop Bauer gezien. ”

Dat je na het reizen door West Papoea niet verliefd bent geworden op het land en de mensen kunnen wij ons niet voorstellen. Ons advies: ga het avontuur aan!

Gaby Farla & Eline Suurmond

Missie, mindset en bovenal: visie

Of ik in het kader van het jubileumjaar van de SDSP een column wilde schrijven...

Nu heb ik nooit moeite gehad de pen ter hand te nemen en ik heb, samen met Jurgen, menig blog geschreven in de tijd dat ik in West Papoea vertoefde (zie jurgel.waarbenjij.nu voor een trip down memory lane). Maar over deze column heb ik toch wel eventjes gedaan. Voor mij is de SDSP namelijk meer dan zomaar een stichting.

De SDSP bestaat uit een groep zeer gedreven vrijwilligers die met elkaar logisch nadenken en vervolgens concrete handvatten geven aan de wens van Papoea's om regisseur te zijn over hun eigen leven. De SDSP leunt niet achterover, is niet bang om uit te proberen en heeft een zorgvuldig opgebouwde deskundigheid in huis. Maar bovenal heeft de SDSP een duidelijke missie, de juiste mindset en – last but not least – een reële visie.

Ik las ooit eens in een artikel op inspirationfactory.nl dat mensen met een missie leven met een doel en hun hart volgen. Het is een hulpmiddel om te focussen op de richting die je geeft aan je activiteiten en het geeft je energie en doorzettingsvermogen om het ook uit te (blijven) voeren. Zonder een positieve mindset strand je echter onvermijdelijk in West Papoea. Niet voor niets is één van meest gebruikte oneliners in de wandelgangen van de SDSP: 'De aanhouder wint'. Overigens op de voet gevolgd door de klassieker:

“ BEZIT UW ZIEL IN LIJZAAAMHEID EN BEDENK DAT GE IN PAPUA ZIJT. ”

Ik was verkocht op het moment dat ik in 2007 voor het eerst voet aan de grond zette in West Papua. Wat ik aantrof, was een land met een bijna tastbare geschiedenis, prachtige natuur, vriendelijke mensen en heel veel potentie. Een jaar later kwam ik terug, samen met Jurgen, om aan het avontuur van mijn leven te beginnen. Ik zou er bijna vier jaar blijven.

De vraag die me vaak gesteld is, is: wat brengt je er in hemelsnaam toe om je baan op te zeggen, je huis te verkopen en midden in de jungle te gaan wonen? Het antwoord dat ik dan geef, is: omdat het een keus van het hart is. Er kwam geen doorgehakte knoop of een 'na-lang-wikken-en-wegen' aan te pas. Ik had gewoon een 'missie'!

Die missie was om het kindersterftecijfer in district Senopi met de grond gelijk te maken. En dat is gelukt! Met het Moeder-en-kindzorg project hebben we de kindersterfte onder kinderen van 0-5 jaar kunnen terugdringen van 35% in 2008 tot 13,6% in 2011. Ik ben tot op de dag van vandaag trots en dankbaar dat ik daar een bijdrage aan heb kunnen leveren.

Maar dan die mindset... Er is heel wat voor nodig om een positieve mindset onderuit te schoffelen, maar leven in West Papua is ook geen uitstapje naar Madurodam. We hebben aardbevingen van het kaliber Nepal om de oren gehad (leve de flexibele, houten hutjes) en toe moeten zien hoe een kindje van 2 ondanks alle inspanningen toch bezweek aan een longontsteking. We moesten langs ravijnen laveren met een gammele jeep om een afgelegen dorpje te kunnen bereiken met vaccins en raakten bijna verwickeld in een soort stammenoorlog. Op dat soort momenten konden wij altijd terugvallen op de SDSP en haar netwerk in West Papua. Met de 'mindset' zat het met deze back-up dus ook wel goed.

Nu ben ik de afgelopen jaren vrij kritisch geworden over het doen en laten van organisaties die zich bezig houden met vrijwilligerswerk in het buitenland. Ik ben een beetje allergisch geworden voor de knuffelvrijwilliger die op de foto gaat met de kindertjes in Oeloeboeloe. Een toffe Facebook profielfoto rijker zit deze vrijwilliger 3 weken later weer met een prosecco op een Larens terras, terwijl de kinderen in het kindertehuis te Oeloeboeloe zich in hun jonge leven gedwongen zien zich wisselend te hechten en onthechten aan een stroom goedbedoelende jonge mensen. Eerlijk is eerlijk: ik ben ook een sucker voor toffe profielfoto's en één van de fijnste die ik heb, staat vol met kindertjes uit Senopi. Ik ben de beroerdste niet, dus ik zet hem ook gewoon pontificaal bij deze column. Het gaat mij dan ook niet om de foto. Het gaat mij er om dat ik bij zo'n organisatie de missie zie en de mindset zie, maar dat ik de visie mis.

Wat gebeurt er met die waterpomp nadat ik ben vertrokken? Zouden mensen mij wel goed begrijpen als ik de taal niet spreek? Wat is eigenlijk de essentiële hulpvraag hier? Allemaal vragen waarvan ik vind dat je ze jezelf moet stellen voordat je überhaupt je koffers pakt.

Bij de SDSP denken ze over dit soort vragen na. Geen afhankelijkheid creëren van een 'hulpinfuus' uit het Westen, maar een gedragen lokaal kader ondersteunen om het zelf te doen. Samenwerking bevorderen tussen overheid, bedrijfsleven en andere stakeholders om een duurzame gebiedsontwikkeling op gang te krijgen waarbij sociale en economische programma's stevig worden ingebed. Het is deze insteek van de SDSP die voor mij getuigt van realiteitszin en die inhoud geeft aan het woord 'visie'.

Ik hoop dat we nog veel van deze bijzondere stichting gaan horen; de SDSP verdient het namelijk om opgemerkt te worden. Van harte met jullie jubileum en nog vele jaren!

Forever yours,
Ellis van Minnen

Wilt u op de
hoogte blijven
van onze SDSP
projecten
?

Word donateur en ontvang
onze nieuwsbrief.

Giro: NL66INGB0007324757
Bank: NL25RABO0395205832
t.n.v. SDSP te Doorn.

✉ Stuur uw naam en adres
door naar: sdsp@planet.nl

SDSP
📍 Boswijklaan 7
3941 ZM, Doorn
☎ 0343-514413

Kantoor / galerie
📍 Kroostweg-Noord 139 b
3704 DV Zeist
☎ 030 699 1984

📅 JULI 2015 ,jrg. 20, nr. 1

Oplage: 1600 stuks
Vormgeving: Roy Imandikromo

Nieuwsbrief
digitaal
ontvangen
?

U kunt zich vanaf nu opgeven om de SDSP nieuwsbrief digitaal te ontvangen. U krijgt dan geen papieren versie meer. Via de website of door het sturen van een e-mail aan de SDSP (redactie@sdsp.nl) kunt u dat aanvragen. Uiteraard kunt u zich altijd afmelden in dien gewenst. U kunt dit mailadres ook gebruiken voor vragen en suggesties. Zo helpt u ons de nieuwsbrief te blijven verbeteren.

